

владика Ярослав (Приріз), *Єпископ Самбірсько-Дрогобицький*

Дорогі у Христі!

Я щиро вітаю сьогодні всіх тут зібраних з нагоди святкування 20-ліття Дрогобицької духовної семінарії блаженних священомучеників Северина, Якіма і Віталія. Цей маленький ювілей торкається не лише семінарійної спільноти, але й нашого міста, єпархії і Української Греко-Католицької Церкви загалом. Тому й вітаю всіх і кожного, а особливо тих, хто має безпосереднє відношення до постання і розвитку нашої семінарії. Чому цей здавалося б на тілі історії такий незначний ювілей є так важливим для нас? – Бо є черговою нагодою поглибити свою свідомість відповідальності за виховання майбутнього нашої Церкви і народу, яке відбувається у семінарії. Ця відповідальність лягає не лише на тих, хто викладає чи працює в семінарійних стінах, але й на усіх, хто може своїми молитвами, підтримкою, порадою та пожертвами прилучитися до цієї важливої справи.

Священнослужителі – спільнота на взірць апостольської

Зі Священного Писання дізнаємось, що Ісус Христос для продовження своєї спасительної місії згуртовує навколо себе гроно своїх найближчих співпрацівників (пор. Лк. 10, 1–12). Кожного з них Він кличе особисто, разом з ними якийсь час проживає, спілкується, передає їм словом і прикладом свою науку спасіння, а опісля посилає їх до всього людства благовістити Євангеліє. Для здійснення цієї місії Ісус уділяє своїм апостолам особливе помазання Святого Духа і пов'язує їх місію з власною, кажучи: «Хто вас приймає, той мене приймає; а хто мене приймає, той приймає того, хто послав мене» (Мт. 10, 40). Отже, місія апостолів не є їх особистою, а тою самою, що і місія Ісуса Христа.

Св. Апостол Павло в Посланні до Євреїв каже: «Ісус Христос учора й сьогодні – той самий навіки» (Євр.13,8). Як Ісус Христос в минулому кликав своїх учнів, так Він продовжує кликати їх і сьогодні. Як стверджують Отці II Ватиканського Собору, священство є даром Божим для Церкви задля людського спасіння. Завдання священнослужителя продовжувати жити народ Божий Словом і Таїнствами, так щоб через них Христос – Єдиний Первосвященик – міг діяти на благо Народу Божого.

Семінарія – місце приготування до священства

Підставою існування семінарії як інституції є необхідність належного приготування до прийняття величного дару священства, який є виявом Божої любові щодо людини. Семінарія – це місце, де зростає й утверджується дар покликання до священства через духовне та інтелектуальне зростання. У семінарії відбувається формація пастирів на взірець Ісуса Христа - Доброго пастиря, які в Його імені опікуються Його стадом. Проповіді апостолів передували певний час їх перебування з Христом як учнів. Це – час утвердження у вірі і щораз більшого усвідомлення свого духовного покликання. Поряд із духовним зростанням, загальнолюдським і специфічно священничим вихованням особливу увагу звертається й на інтелектуальний розвиток. Всі ці складові є між собою тісно взаємопов'язаними.

Сьогодні семінарія існує як навчальний заклад і студентів зараховують методом академічного відбору, потім йде навчання як форма підготовки. Так є тому що апостол Павло у листі до Тимотея застерігає: «Рук надто поквалпно не клади ні на кого» (1 Тим 5,22). Звідси очевидно, що має бути певний період підготовки, свого роду випробування перед прийняттям Таїнства Священства. Час перебування і навчання у семінарії – це можливість глибше відчувати та розвинути своє покликання, нагода для належної підготовки до майбутнього священничого служіння.

У семінарії Господь кличе і гуртує довкола себе новітніх Христових апостолів.

Семінарійна спільнота йде тим самим шляхом, яким пройшла євангельська спільнота найближчих Христових співпрацівників. Сьогодні цей семінарійний процес приготування до майбутньої місії має назву «формація - виховання». Під цим терміном в даному випадку не маємо на увазі певних стандартів чи норм, яких потрібно досягти. Це не є приготування службовців для якої-небудь фірми чи бюрократичної структури. Семінарія - це формування зрілої і відповідальної особи християнина з наголосом на приготуванні до прийняття великого дару священства. Такий розвиток можливий лише у спільноті: священником не стається на самоті – потрібна «спільнота учнів», у якій можливе глибше пізнання Бога, себе і ближнього. Таким чином, священник виховується у спільноті, щоб згідно з Христовим ідеалом служити одній святій соборній і апостольській Церкві, де одне стадо і один пастир.

Семінарія як осередок ідентичності Київської Церкви

Семінарія має велике значення у здійсненні місії Церкви. Це – майбутнє єпархії, Церкви і

народу загалом. Духовно-академічна та душпастирська підготовка у Дрогобицькій духовній семінарії базується на святоотцівській традиції, яку перейняла Київська Церква від вселенського християнства через Володимирове хрещення Руси-України у 988 р.Б. УКГЦ як Східня Католицька Церква має належати до Християнського Сходу не тільки історично й обрядово-літургійно, але й за характером своїх навчальних закладів. Наша семінарія надзвичайно важлива для відродження нашої християнської ідентичності київської традиції в духовному, історичному, літургійно–богословському, еклезіологічному, дисциплінарному та екуменічному вимірах. Семінарія - це середовище обміну думками, дискусії для пошуку з одного боку ідентичності нашої Церкви як прямої спадкоємиці Володимирівського хрещення, а з іншого – єдності з іншими Церквами Київської традиції та вселенського християнства. Особливо актуальною сьогодні є потреба цінностей, які б стали основою нашої національної єдності. Для об'єднання нашого народу на основі християнських вартостей Київської традиції надзвичайно важливою є роль священиків, а їх світогляд великою мірою плекається у семінарії.

Роль семінарії в житті українського народу

Поряд із своїм основним завданням – проповідь Євангелія і освячення Божого люду – священнослужителі роблять вагомий вклад і в національно-культурне життя свого народу. Відродження нашої духовно-національної та культурно-історичної самобутності на основі київської церковної традиції поширюється за межі семінарії, адже в українському народі особа священика має своє особливо місце, і сліди його праці бачимо в майже кожній ділянці життя, на кожній сторінці нашої історії. Не забуваймо, що наше духовне та національне відродження XIX і XX ст.. почалось працею і великим трудом священиків, які своїм служінням будили, підтримували і розвивали народний дух. Семінарія завдяки Божій благодаті є запорукою майбутнього розвитку Церкви і народу. Про це можемо стверджувати на основі трагічних сторінок нашої історії. У XIX-XX ст., коли нищили нашу державність, культуру, мову, саме священики, мужньо сповідуючи свою віру, стали на захист наших духовних і культурних цінностей, підтримували на душі наш народ, адже безбожний режим найбільше намагався зруйнувати духовність людини, яка прагнула жити згідно з Божими заповідями і вільно сповідувати свою віру. Сьогодні місія священика не менш важлива – лікувати зранену людську душу, оздоровлювати наше суспільство, протистояти новим викликам, що загрожують гідності людини та сімейним цінностям.

У духовно-культурному відродженні нашого народу беруть активну участь не тільки священики, але також і семінаристи під час навчання. Їхня участь зосереджена, у допомозі й організації різних душпастирських ініціатив в єпархії і поза її межами – на Сході і Півдні України та в інших державах. Це – культурно-просвітницькі заходи, загальноєпархіальні прощі, праця з молоддю, відвідини наукових закладів, соціальні ініціативи, допомога потребуючим, громадська активність, харитативне служіння, місійні поїздки для допомоги нашим громадам у Східній і Південній Україні, в Росії, Казахстані, Молдові...

Важливість семінарії для Самбірсько-Дрогобицької єпархії

Місія семінарії найкраще проявляється на прикладі єпархії, яку Катехизм «Христос – наша Пасха» називає місцевою Церквою. Наша духовна семінарія є окрасою Самбірсько-Дрогобицької єпархії, адже не кожна єпархія має свою семінарію. Як єпископ, вважаю, що це для нашої єпархії великий позитив, адже семінаристи вже впродовж свого навчання і виховання тут мають змогу краще пізнавати потреби і обставини свого майбутнього священничого служіння в цій єпархії. Крім того вони вже зараз допомагають в організації різних душпастирських ініціатив і, переконаний, є справжніми Христовими свідками своєю поставою, словами й ділами.

Єпископ, спостерігаючи зблизька за семінарстами, краще їх пізнає, а це допомагає йому в прийнятті рішення при уділенні кандидату священничих свячень та призначенні на душпастирське служіння. Позитивом є й те, що у нашій єпархії маємо коло викладачів, зокрема, священнослужителів, які постійно самовдосконалюються, щоб їхні семінарійні лекції були цікаві і корисні майбутнім священикам. Це – справжній Божий дар, бо можемо використовувати їхній потенціал при проведенні різних єпархіальних заходів. Все це дуже допомагає у проповіді Христової Благовісті в нашому народі.

Вітання і подяка

Хочеться в особливий спосіб подякувати Богу за 20-літній ювілей Дрогобицької семінарії як особливий інституційний дар Божому народові. Господь у виконанні свого провидіння послуговується людьми за яких ми також заносимо подяку.

Дякуємо Богові за блаженної пам'яті Владика Юліана, який благословив заснування семінарії, нею опікувався, вболівав і радів.

З 20-літнім ювілеєм семінарії щиро вітаю настоятелів, викладачів та всіх працівників і висловлюю свою глибоку подяку. Разом Ви вершите велику справу – вносите вагому лепту у підготовку майбутніх священиків Христової Церкви. Окремим чином вітаю семінаристів, бажаючи відповідально використовувати даровані у семінарії можливості, щоб стати гідними наступниками тих священиків нашої Церкви, які були взірцевими провідниками і будителями українського люду, в недалекому минулому, а в часи переслідування, залишалися вірними Своїй Матері Церкві та попри гоніння і випробування сміливо провадили наш народ до Царства Божого, зберігаючи його духовну і національну ідентичність. Вітаю й випускників Дрогобицької семінарії та прошу Вас з вдячністю згадувати та підтримувати свою Almamater, яка підготувала вас до гідного крокування життєвими стежками. Вітаю й усіх вірних, бо саме завдяки Вашій підтримці і жертвам ця семінарія повставала, розвивається і може з Божою допомогою будувати плани на майбутнє.

Підношу свої молитви, щоб Пресвята Богородиця, празник Покрови якої сьогодні святкуємо, та блаженні Северин, Яким і Віталій, небесні покровителі Дрогобицької семінарії, вимолювали Господнє благословення для Вашого важливого служіння на благо Церкви й народу.

Нехай Господь щедро благословить усіх!

(Слово на Урочистій академії з нагоди 20-річчя Дрогобицької духовної семінарії,

Дрогобич, Муздрамтеатр, 14.10.2016)